

Sygn. akt I ACa 552/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Rojewska
Sędziowie:	SSA Krzysztof Depczyński (spr.) SSO del. Krystyna Golinowska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **A. D. i M. K.**

o odszkodowanie

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 23 stycznia 2013r. sygn. akt I C 774/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz A. D. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;**

3. **zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz M. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

I ACa 552/13

UZASADNIENIE

wyrokiem z dnia 23 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko A. D. i M. K. oddalił powództwo co do kwoty 181 830,65-

zł, umorzył postępowanie co do kwoty 27 212,04-, zł, zasądził od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. D. kwotę 7 217,00-, zł tytułem zwrotu kosztów procesu i na rzecz pozwanej M. K. kwotę 7 217,00-, zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 15 lipca 2000 r. w Ł. została zawarta pomiędzy (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. jako dzierżawcą a S. B., właścicielem przedsiębiorstwa (...) mieszczącego się w miejscowości G. L., umowa dzierżawy.

Zgodnie z zapisem art. 2 powyższej umowy wydzierżawiający jako właściciel nieruchomości położonej w T., gmina S. oznaczonej jako działka nr (...), objętej prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Opocznie księgą wieczystą KW Nr (...), zobowiązał się oddać (...) S.A. część powyższej nieruchomości, opisaną szczegółowo w załączniku nr 1 do umowy, do wykorzystania gospodarczego polegającego na budowie, rozbudowie i eksploatacji urządzeń i instalacji telekomunikacyjnych dla celów telefonii cyfrowej, nazwanych (...).

W świetle postanowień ust. 3 art. 2 umowy wydzierżawiający upoważnił (...) S.A. do podłączenia na własny koszt i opłacania energii elektrycznej zużytej przez Stację Bazową oraz do zainstalowania odrębnych podłączeń i mierników na własny koszt. W przypadku, gdy nie jest możliwe uzyskanie odrębnego zasilania i rozliczanie się z zakładem energetycznym, strony uzgodnią sposób zasilania z wykorzystaniem urządzeń wydzierżawiającego.

Powyższa umowa została zawarta na okres do 23 lutego 2011 r.

Zgodnie z postanowieniami art. 5 ust. 2 (...) S.A. ma prawo do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia i odszkodowania dla wydzierżawiającego m.in., jeżeli działanie podjęte przez wydzierżawiającego lub jego pracownika lub agenta czy inną osobę działającą w jego imieniu, przeszkodzi w prawidłowym funkcjonowaniu Stacji Bazowej.

Powyższą umowę w imieniu wydzierżawiającego podpisał S. B. oraz pozwana A. D. (wówczas pozostająca w związku małżeńskim ze S. B. i nosząca nazwisko B.). Rozmowy odnośnie zawarcia umowy, negocjacje, prowadził S. B..

Aneks nr (...) do powyższej umowy, który wszedł w życie z dniem 2 lutego 2001 r., zmieniono zapis art. 2 ust. 3 umowy. Zastąpiono zapis: „strony uzgodnią sposób zasilania z wykorzystaniem urządzeń wydzierżawiającego” i dalej do końca pkt. 3 zapisem: „zasilanie Stacji Bazowej zostanie zrealizowane przy wykorzystaniu urządzeń wydzierżawiającego, na co wydzierżawiający wyraża zgodę”.

Powyższy aneks w imieniu wydzierżawiającego podpisał S. B. oraz pozwana A. D..

W dacie zawierania umowy dzierżawy oraz aneksu do tejże umowy nieruchomość położona w T., na której następnie została posadowiona przez powoda przedmiotowa (...) Bazowa była własnością na prawach wspólności ustawowej S. B. i jego żony A. B. (1) (obecnie D.).

W lipcu 2006 r. został rozwiązany przez rozwód związek małżeński S. B. i pozwanej A. D.. Od tego okresu pozwana pozostaje w silnym konflikcie z byłym mężem.

Po ustaniu wspólności ustawowej S. B. w drodze umowy z dnia 7 listopada 2007 r. przeniósł należący do niego udział (1/2) w prawie własności nieruchomości w T. na rzecz pozwanej M. K.. O powyższym fakcie S. B. po upływie roku poinformował (...) S.A.

O powyższym fakcie pozwana A. D. dowiedziała się w 2008 r. podczas jednej z rozpraw w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Wtedy też dowiedziała się o likwidacji firmy (...).

Pismem z dnia 15 maja 2008 r. pozwana A. D. poinformowała powoda o zmianie współwłaściciela działki, na której posadowiona została stacja bazowa oraz o zaprzestaniu prowadzenia przez S. B. działalności gospodarczej, tj. firmy (...). Wniosła o uregulowanie nowopowstałej sytuacji w terminie do 31 maja 2008 r. – pod rygorem uniemożliwienia wstępu obsłudze wieży na teren nieruchomości oraz wstrzymania zasilania elektrycznego.

S. B. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) suszarnia piasku kwarcowego od 1986-87 r. do października 2007 r.

W dniu 8 września 1999 r. S. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarł z (...) S.A. umowę sprzedaży energii elektrycznej oraz świadczenia usług energetycznych nr (...) do stacji abonenckiej położonej działce nr (...) w T..

(...) elektryczna była dostarczana do przedmiotowej nieruchomości także po tym, jak S. B. zaprzestał już prowadzenia działalności gospodarczej i przestał być właścicielem nieruchomości. W tym okresie jedynym urządzeniem zasilanym ze stacji transformatorowej usytuowanej na przedmiotowej nieruchomości była Stacja Bazowa telefonii komórkowej.

Energia elektryczna była dostarczana do kwietnia 2010 r. Do tego czasu S. B. uiszczal na rzecz Zakładu (...) opłatę przesyłową, po tym jak Polkomtel, po kolejnym odcięciu zasilania, wycofał się z płatności.

W okresie 2006 – 2009 r. doszło kilkakrotnie do krótkotrwałego kilkudniowego – wyłączenia zasilania Stacji Bazowej w energię elektryczną. Było to spowodowane zadłużeniem w opłatach za energię elektryczną zawinionym przez S. B.. Nie dysponując środkami finansowymi S. B. nie regulował w terminie powyższych opłat, dopiero po uzyskaniu środków od powoda, regulował należności, po czym dostawy energii były wznowiane.

W tym okresie w 2007 r. lub 2008 r. doszło także do incydentu, gdy na polecenie pozwanej A. D., Z. S. zablokował dopływ prądu do Stacji Bazowej, po tym jak zabrał z nieruchomości podstawę bezpiecznikową. Wówczas zasilania nie było przez około godzinę. Na prośbę S. Z. S. włączył zasilanie.

W styczniu 2009 r. pracownicy Zakładu Energetycznego otrzymali od dyspozytora polecenie włączenia zasilania stacji transformatorowej na nieruchomości w T.. Po przyjeździe na miejsce wykonali czynności niezbędne do związane z załączeniem liczników, tj. musieli zamknąć odłącznik średniego napięcia, podać napięcie na stację, w stację włożyć bezpieczniki i załączyć stację. Po wykonaniu tych czynności i upewnieniu się, że zasilanie zostało przywrócone, zamierzali opuścić nieruchomość. Wówczas na nieruchomości pojawiła się pozwana A. D. z synem A. B. (2).

Przejeżdżając w pobliżu pozwana A. D. wraz z synem, widząc otwartą bramę na nieruchomości, zainteresowała się i wjechała na nieruchomość. Po uzyskaniu informacji od pracowników Zakładu Energetycznego, iż przyjechali podłączyć zasilanie, pozwana zażądała wyjaśnienia na czyje polecenie działają oraz na podstawie jakiej umowy o dostawę energii elektrycznej. Pracownicy nie dysponowali żadnymi dokumentami. Dokumentami takimi nie dysponował także wezwany na żądanie pozwanej kierownik Rejonu Energetycznego.

Na żądanie pozwanej A. D. pracownicy pogotowia energetycznego skontaktowali się z kierownictwem Rejonu Energetycznego. Kierownik Rejonu Energetycznego przyjechał na miejsce. Po dłuższej rozmowie z pozwaną kierownik nakazał pracownikom odłączenie zasilania stacji transformatorowej. Po wezwaniu policji i odblokowaniu przejazdu pracownicy pogotowia energetycznego opuścili nieruchomość.

W okresie od 1 stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2009 r. stacja bazowa była zasilana w energię elektryczną z agregatów prądotwórczych. Urządzenie to obsługiwał D. S., pracownik firmy (...) świadczącej na rzecz powoda usługi „utrzymeniowe”. W okresie od stycznia do czerwca 2009 r. jeździł on codziennie na teren, gdzie posadowiona była stacja bazowa, nie napotykał żadnych przeszkód w dostaniu się na nieruchomość.

Pismem z dnia 30 stycznia 2009 r. skierowanym do pozwanych, a które to pismo pozwana A. D. otrzymała 23 lutego 2009 r., zostały one wezwane przez powoda do „natychmiastowego wznowienia dostawy prądu do stacji bazowej”. W powyższym piśmie powód poinformował pozwane, iż brak pozytywnej reakcji w terminie dwóch dni od daty otrzymania niniejszego pisma spowoduje wystąpienie przez Polkomtel na drogę postępowania sądowego z roszczeniem odszkodowawczym.

Pismem z dnia 25 lutego 2009 r., skierowanym do powoda, pozwana A. D. wezwała powoda do zapłaty kwoty 16 503,45-, zł z tytułu czynszu za dzierżawę nieruchomości w T. za okres od listopada 2007 r., tj. od momentu likwidacji firmy (...) przez S. B. do stycznia 2009 r. W powyższym piśmie pozwana wskazała, iż uregulowanie żądanej kwoty będzie podstawą do negocjacji warunków dalszego korzystania przez powoda z nieruchomości, której ona jest współwłaścicielem i urządzeń elektrycznych zasilających stację bazową w energię elektryczną.

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwanej, powód pismem z dnia 2 marca 2009 r. skierowanym do pozwanych A. D. i M. K., wyjaśnił, iż uznaje wezwanie do zapłaty za bezzasadne i sprzeczne z zapisami łączącej strony umowy. Wyjaśnił także, iż czynsz w wysokości wynikającej z umowy jest płacony na rzecz obu współwłaścicieli nieruchomości, regularnie na podstawie faktur dostarczanych przez Zakład Energetyczny, opłacane są także należności za energię elektryczną dostarczaną do stacji bazowej.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2009 r., doręczonym pozwanym A. D. i M. K. w dniu 27 kwietnia 2009 r., powód wezwał pozwane do zapłaty kwoty 47 804,74-, zł tytułem odszkodowania w związku z „celowym działaniem wydzierżawiającego i odcięciem zasilania w energię elektryczną stacji bazowej”.

W dniu, w którym pozwana A. D. otrzymała powyższe pismo powoda, zwróciła się do dostawcy energii do przedmiotowej nieruchomości (...) S.A. o podanie warunków dostarczania energii elektrycznej o mocy 50 kW do stacji transformatorowej na działce nr (...) w T.. Pozwana w piśmie wskazała, iż poprzednim odbiorcą energii była firma (...).

W odpowiedzi na powyższe pismo dostawca energii (...) S.A. pismem z dnia 5 maja 2009 r. poinformował pozwaną, iż warunki przyłączenia obiektu na przedmiotowej nieruchomości do sieci elektroenergetycznej określi po wypełnieniu druku wniosku, który został załączony do pisma.

Powyższe pismo (...) S.A. wraz z załączonym drukiem pozwana A. D. przesłała powodowi.

Pismami z dnia 10 maja 2009 r. oraz 19 czerwca 2009 r. pozwana A. D. poinformowała powoda, iż wyraża gotowość podpisania umowy z Zakładem Energetycznym na dostawę energii elektrycznej do przedmiotowej nieruchomości, jeżeli taką umowę podpisze także druga współwłaścicielka M. K..

Pismem z dnia 7 października 2009 r. powołując się na zapis art. 5 ust. 2 pkt. 2 umowy dzierżawy rozwiązał z powyższą umowę z pozwanymi ze skutkiem na dzień 30 października 2009 r., podając jak przyczynę niewykonanie przez wydzierżawiającego obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 3 umowy z dnia 15 lipca 2000 r. oraz aneksu nr (...) poprzez celowe odcięcie zasilania stacji bazowej w energię elektryczną. Tym samym pismem powód wezwał pozwane solidarnie do zapłaty kwoty 1 415 700,00-, zł.

W związku z zasilaniem stacji bazowej z agregatów prądotwórczych w okresie od 1 stycznia 2009 r. do 30 czerwca 2009 r. powód poniósł łączny koszt 85 992,77-, zł.

Koszt wybudowania przez powoda stacji bazowej na będącej przedmiotem dzierżawy nieruchomości położonej w T. wyniósł 715 965,57-, zł.

Po dokonaniu powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, iż powód nie określił podstawy prawnej żądania objętego pozwem w niniejszej sprawie, rozważenie zasadności powództwa wymaga odniesienia zarówno do przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, jak też przesłanek odpowiedzialności deliktowej.

Rozważając zasadność powództwa w kontekście przesłanek odpowiedzialności kontaktowej należy przywołać normę art. 471 k.c., statuującą podstawą zasadę odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, w istocie niespornego, brak jest w ocenie Sądu, podstaw do przypisania pozwanym zachowania kwalifikowanego jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, którego następstwem jest szkoda.

Strony łączyła umowa dzierżawy, na mocy której pozwane jako wydierżawiające miały obowiązek udostępnić powodowi część stanowiącej ich własność nieruchomości położonej w T., do wykorzystania gospodarczego polegającego na budowie, rozbudowie i eksploatacji urządzeń i instalacji telekomunikacyjnych dla celów telefonii cyfrowej, nazwanych (...). Zgodnie z aneksem do tejże umowy, który wszedł w życie z dniem 2 lutego 2001 r., zmieniono zapis art. 2 ust. 3 umowy. Zastąpiono zapis: „strony uzgodnią sposób zasilania z wykorzystaniem urządzeń wydierżawiającego” i dalej do końca pkt 3 zapisem: „zasilanie Stacji Bazowej zostanie zrealizowane przy wykorzystaniu urządzeń wydierżawiającego, na co wydierżawiający wyraża zgodę”.

W świetle powyższych postanowień umownych, tj. art. 2 ust. 3 w brzmieniu nadanym przywołanym powyżej aneksem, brak jest podstaw do twierdzenia, które konsekwentnie prezentuje strona powodowa, iż obowiązkiem pozwanych jako wydierżawiających było zapewnienie zasilenia stacji bazowej w energię elektryczną. Z brzmienia powyższego zapisu umownego wynika jedynie, że zasilanie stacji bazowej w energię elektryczną nastąpi przy wykorzystaniu urządzeń wydierżawiającego, na co wydierżawiający wyraził zgodę. Zatem obowiązkiem pozwanych jako wydierżawiających było jedynie udostępnienie znajdujących się na nieruchomości urządzeń służących do zasilania w energię elektryczną.

Pozwana M. K. nigdy nie utrudniała powodowi dostępu do urządzeń znajdujących się na wydierżawianej nieruchomości. Stała się ona współwłaścicielką w 1/2 części przedmiotowej nieruchomości z dniem 7 listopada 2007 r., po tym jak w wyniku umowy sprzedaży nabyła także udział od S. B.. Od tego czasu w żadnym zakresie nie ingerowała w korzystanie przez powoda z urządzeń znajdujących się na nieruchomości, w szczególności ze stacji transformatorowej, z której zasilana była stacja bazowa telefonii komórkowej należąca do powoda. Brak jest zatem podstaw do twierdzenia, iż pozwana ponosi wobec powoda odpowiedzialność z tytułu niewykonania lub też nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy dzierżawy. Strona powodowa w toku niniejszego procesu nie wykazała w żadnej mierze podstaw odpowiedzialności kontraktowej pozwanej M. K..

Także, w ocenie Sądu Okręgowego, brak jest podstaw do przypisania pozwanej A. D. odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub też nienależytego wykonania zobowiązania wynikającego z umowy dzierżawy.

Rozważając odpowiedzialność pozwanej, należy przy tym podkreślić kluczową kwestię, mianowicie, to, iż w czasie obowiązywania powyższej umowy stan prawny przedmiotowej nieruchomości uległ zmianie. Pierwotnie w dacie zawierania umowy dzierżawy przedmiotowa nieruchomość stanowiła własność na prawach wspólności ustawowej pozwanej A. D. oraz jej męża S. B.. Następnie po rozwiązaniu związku małżeńskiego pozwanej w 2006 r. i sprzedaży przez jej byłego męża należącego do niego udziału 1/2 w prawie własności wydierżawianej nieruchomości na rzecz pozwanej M. K. w listopadzie 2007 r., pozwane stały się współwłaścicielkami nieruchomości w T.. Co najistotniejsze jednakże umowę na dostawę energii elektrycznej do stacji transformatorowej znajdującej się na przedmiotowej nieruchomości, a z której to zasilana była stacja bazowa, zawarł S. B. jako przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...). Jak wynika bowiem z zeznań przesłuchanego w charakterze świadka S. B. oraz pisma (...) S.A. Oddział (...) w dniu 8 września 1999 r. S. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarł z (...) S.A. umowę sprzedaży energii elektrycznej oraz świadczenia usług energetycznych nr (...) do stacji abonenckiej położonej działce nr (...) w T.. S. B. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) suszarnia piasku kwarcowego od 1986 – 87 r. do października 2007 r.

(...) elektryczna była dostarczana do przedmiotowej nieruchomości także po tym, jak S. B. zaprzestał już prowadzenia działalności gospodarczej i przestał być właścicielem nieruchomości. W tym okresie jedynym urządzeniem zasilanym ze stacji transformatorowej była stacja bazowa usytuowana na przedmiotowej nieruchomości. Taki stan trwał do stycznia 2009 r., krótkie przerwy w dostawie prądu w tym okresie, jak przyznał sam S. B., były spowodowane nieregularnym uiszczaniem opłat za energię, przy czym po uregulowaniu należności dostawy były wznawiane.

Z uwagi na zmianę sytuacji prawnej związanej z własnością nieruchomości, pozwana A. D. pismem z dnia 15 maja 2008 r. poinformowała powoda o zmienia współwłaściciela działki, na której posadowiona została stacja bazowa oraz o zaprzestaniu prowadzenia przez S. B. działalności gospodarczej, tj. firmy (...). Wniosła o uregulowanie nowopowstałej sytuacji w terminie do 31 maja 2008 r., pod rygorem uniemożliwienia wstępu obsłudze wieży na teren nieruchomości oraz wstrzymania zasilania elektrycznego.

Pomimo uzyskania powyżej informacji, strona powodowa nie podjęła z pozwaną A. D. żadnych rozmów i prób uregulowania nowej sytuacji prawnej, w szczególności związanej z kwestią dostawy energii elektrycznej do nieruchomości, w sytuacji, gdy stroną umowy z dostawcą energii był S. B., nie będący już w tym czasie właścicielem nieruchomości i nie prowadzący działalności gospodarczej.

Wymiana korespondencji pomiędzy powodem a pozwaną A. D. szczegółowo opisana w pierwszej części niniejszego uzasadnienia, wskazuje, iż strona powodowa konsekwentnie prezentowała stanowisko, iż obowiązkiem pozwanej jako wydzierżawiającej jest zapewnienie zasilania stacji bazowej. Wyrazem takiego stanowiska jest pismo z dnia 30 stycznia 2009 r., w którym powód wzywa pozwane do „natychmiastowego wznowienia dostawy prądu do stacji bazowej”. Powyższe pismo było reakcją powoda na zdarzenie ze stycznia 2009 r., gdy pozwana A. D. widząc na przedmiotowej nieruchomości pracowników zakładu energetycznego, zażądała wyjaśnienia na czyje polecenie dokonują włączenia zasilania, na podstawie jakiej i z kim zawartej umowy na dostawę energii elektrycznej. Interwencja pozwanej, której nikt z przedstawicieli zakładu energetycznego nie potrafił udzielić informacji, zakończył się wyłączeniem zasilania.

Strona powodowa z opisanego wyżej faktu wywodzi odpowiedzialność pozwanej A. D.. W ocenie Sądu I instancji powyższe zdarzenie nie rodzi w żadnym zakresie odpowiedzialności pozwanej z tytułu niewykonania czy też nienależytego wykonania zobowiązania. Należy bowiem podkreślić, iż po tym zdarzeniu pozwana podjęła działania, aby uregulować sytuację związaną z dostawą energii elektrycznej do przedmiotowej nieruchomości. Wystąpiła do zakładu energetycznego o podanie warunków dostawy energii. Uzyskaną odpowiedź wraz z drukiem wniosku przesłała powodowi. Następnie pismami z dnia 10 maja 2009 r. oraz 19 czerwca 2009 r. pozwana A. D. poinformowała powoda, iż wyraża gotowość podpisania umowy z Zakładem (...) na dostawę energii elektrycznej do przedmiotowej nieruchomości, jeżeli taką umowę podpisze także druga współwłaścicielka M. K.. Powód w tym czasie nie podjął z pozwaną żadnych rozmów, podczas gdy to obowiązkiem powoda było uzgodnienie kwestii zasilania stacji bazowej po tym, jak zmienił się stan prawny nieruchomości, zaś poprzedni właściciel, który miał zawartą umowę o dostawę energii elektrycznej zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej. Strona powodowa nie dopełniała tego obowiązku, wobec czego nie może przenosząc odpowiedzialność na stronę pozwaną żądać odszkodowania z tytułu niewykonania umowy.

Brak jest także podstaw do uznania zasadności powództwa w kontekście przesłanek odpowiedzialności deliktowej. Normą prawną statuująca podstawowe przesłanki odpowiedzialności deliktowej stanowi art. 415 k.c.

Zdaniem Sądu I instancji w niniejszej sprawie powód nie wykazał, aby którakolwiek z pozwanych dopuściła się deliktu, w następstwie którego powód poniósł szkodę w wysokości dochodzonej pozwem.

Odnośnie pozwanej M. K. powód nie wykazał, aby dopuściła się ona czynu, w następstwie którego powód doznał szkody.

W stosunku zaś do pozwanej A. D., powód wywodzi swoje roszczenie z opisanego powyżej zdarzenia ze stycznia 2009 r., gdy uzależniła ona zgodę na włączenie zasilania od uzyskania informacji na podstawie jakiej i z kim zawartej umowy ma być dostarczana energia elektryczna do przedmiotowej nieruchomości.

W ocenie Sądu Okręgowego w żadnej mierze zachowania pozwanej nie można kwalifikować jako deliktu rodzącego odpowiedzialność odszkodowawczą. Zważywszy na fakt, iż od czasu rozvodu była ona silnie skonfliktowana z byłym mężem S. B. i nie miała dostępu do żadnych informacji odnośnie przedmiotowej nieruchomości, jej zachowanie należy uznać za w pełni uzasadnione. Tym bardziej, iż po powzięciu informacji o sprzedaży przez męża udziału w

nieruchomości na rzecz jego partnerki M. K. i zlikwidowaniu firmy (...), informując o tych faktach powoda zażądała uregulowania nowopowstałej sytuacji, w szczególności w zakresie dostawy energii elektrycznej. Strona powodowa nie podjęła jednak żadnych rozmów z pozwaną, nie doszło do żadnego spotkania. Do takich rozmów nie doszło nawet wówczas, gdy pozwana chcąc z własnej inicjatywy uregulować kwestię dostaw energii do nieruchomości, wystąpiła do powoda do wypełnienia druku wniosku skierowanego do zakładu energetycznego, bez współpracy z powodem, nie dysponując dokumentem pierwotnej umowy, nie wiedząc jakie jest zapotrzebowanie na energię elektryczną związane z zasilaniem stacji bazowej, pozwana, nie mogła podjąć rozmów z zakładem energetycznym odnośnie zawarcia umowy. Ponadto w tym zakresie wymagane było współdziałanie z drugim współwłaścicielem – pozwaną M. K., z którą pozwana A. D. z racji tego, iż była to partnerka jej męża, była także skonfliktowana.

W kontekście opisanych powyżej faktów zachowania pozwanej A. D. nie można uznać za świadome i zawinione zmierzające do wyrządzenia szkody powodowi. Postawa pozwanej była wyrazem dążenia do wyjaśnienia i uregulowania sytuacji prawnej związanej ze zmianą współwłaściciela nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił powództwo w zakresie kwoty 181 830,65-, zł, jako nie znajdujące prawnego ani faktycznego uzasadnienia.

Na podstawie art. 355 k.p.c. w związku z art. 203 k.p.c. Sąd I instancji umorzył postępowanie co do kwoty 27 212,04-, zł, tj. w zakresie w jakim powód skutecznie cofnął pozew.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. z w związku z § 6 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie... (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) oraz § 6 pkt. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych... (Dz. U. Nr 163 poz. 1349 ze zm.).

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł powód zaskarżając wyrok w pkt. 1 tj. części oddalającej powództwo co do kwoty 85 92,77-, zł, pkt. 3 i 4 w zakresie kosztów postępowania.

Zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego tj.: art. 233 § 1 kpc – poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej i wybiórczej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie, jak również wyciągnięcie z przedmiotowego materiału dowodowego nieprawidłowych wniosków, sprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez: przyjęcie, że dla odpowiedzialności pozwanej A. D. kluczową kwestią była w okresie obowiązywania umowy dzierżawy zmiana stanu prawnego nieruchomości, w szczególności brak dostępu do informacji odnośnie przedmiotowej nieruchomości spowodowany rozwodem pozwanej A. D. oraz jej skonfliktowanie z byłym mężem S. B.; przyjęcie że zachowanie pozwanej A. D. w dniu 28 stycznia 2009 r., skutkujące wyłączeniem zasilania nie doprowadziło do pozbawienia zasilania stacji bazowej, a w konsekwencji nie rodzi w żadnym zakresie odpowiedzialności pozwanej A. D. z tytułu niewykonania czy też nienależytego wykonania zobowiązania; przyjęcie, że działania pozwanej A. D. w postaci wystąpienia do zakładu energetycznego i przesłanie wniosku dot. warunków dostawy energii przy piśmie z dnia 10 maja 2009 r. oraz powołana w piśmie z dnia 10 maja i 19 czerwca 2009 r. gotowość pozwanej A. D. do zawarcia umowy z zakładem energetycznym na dostawę energii były wystarczającą podstawą do uchylenia odpowiedzialności A. D. za brak zasilania stacji bazowej, przy czym czynności te miały miejsce w końcowym okresie zasilania stacji bazowej za pośrednictwem agregatu prądotwórczego; przyjęcie, że obowiązkiem Polkomtel było uzgodnienie kwestii zasilania stacji bazowej po tym jak zmienił się stan prawny nieruchomości (zmiana współwłaściciela) a poprzedni właściciel, który miał zawartą umowę o dostawę energii elektrycznej zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej; całkowite pominięcie przez Sąd, że dla zakładu energetycznego żadnego znaczenia nie miało kto jest stroną umowy na dostawę energii elektrycznej, w sytuacji gdy rachunki za energię elektryczną były regulowane przez Polkomtel (vide zeznania świadków, w szczególności S. B.); przyjęcie, że skoro pozwana M. K. nigdy nie utrudniała Polkomtel dostępu do urządzeń znajdujących się na wydzierżawianej nieruchomości, to jest to wystarczającą przesłanką do stwierdzenia, że pozwana M. K. nie ponosi odpowiedzialności wobec Polkomtel za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań wynikających z umowy dzierżawy; co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego przekonania, że pozwane A. D. i M. K. nie ponoszą

odpowiedzialności za nienależyte wykonanie umowy dzierżawy, skutkujące koniecznością zasilania stacji bazowej przez Polkomtel za pomocą agregatu prądowórczego w okresie styczeń – czerwiec 2009 r. i w konsekwencji nie są zobowiązane wobec tego do naprawienia poniesionej przez Polkomtel szkody w postaci konieczności wydatkowania kwoty 85 992,77-, złotych na zasilanie stacji bazowej z agregatu prądowórczego.

Podniósł także naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: art. 65 k.c. poprzez nieprawidłową wykładnię art. 2 pkt. 3 umowy dzierżawy z dnia 15 lipca 2000 r. w wersji określonej aneksem nr (...) obowiązującym od dnia 5 lutego 2001 r. oraz zgodnej praktyki Stron wykonywania umowy dzierżawy w zakresie zapewnienia Polkomtel zasilania stacji bazowej przy wykorzystaniu urządzeń wydzierżawiającego (stacja trafo) przez ponad 8 lat, a w konsekwencji uznanie, że na pozwanych A. D. i M. K. (jako wydzierżawiających) nie spoczywał obowiązek zapewnienia Polkomtel możliwości korzystania z urządzeń wydzierżawiającego, zwłaszcza przy uwzględnieniu faktu, że zgodnie z art. 2 pkt. 2 aneksu obowiązującego od dnia 5 lutego 2001 roku Polkomtel jako dzierżawca płacił na rzecz wydzierżawiających równowartość 50 USD miesięcznie jako wynagrodzenie za skorzystanie z możliwości przyłączenia energetycznego stacji bazowej do stacji transformatorowej wydzierżawiającego oraz za niezbędną obsługę stacji w tym zakresie; art. 471 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że brak jest podstaw do przypisania zachowaniu pozwanych A. D. oraz M. K. jako wydzierżawiających, zachowania kwalifikowanego jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, którego następstwem jest szkoda, w sytuacji, gdy treść zobowiązania pozwanych A. D. oraz M. K. wprost wynikała z łączącej je z Polkomtel umowy dzierżawy (art. 2 pkt. 3 w wersji ustalonej aneksem nr (...)), a bezspornym jest fakt, że stacja bazowa Polkomtel została pozbawiona zasilania wskutek działalności/zaniechania A. D. i M. K., w konsekwencji czego Polkomtel zmuszony był do zasilania stacji bazowej za pomocą agregatu prądowórczego i poniósł dodatkowe koszty (szkodę) związane z taki sposobem zasilania stacji bazowej.

Wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez zasądzenie solidarnie od A. D. i M. K. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 85 992,77-, złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 3 listopada 2009 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanej A. D. i M. K. na rzecz Powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za I i II instancję według norm przypisanych.

W odpowiedziach na apelację zarówno A. D. jak i M. K. wniosły o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest w ostateczności niezasadna.

Błędne jest stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że w związku z zawartą w dniu 15 lipca 2000 r. umową, zmienioną aneksem nr (...) pozwane zobowiązane były „jedynie do udostępnienie znajdujących się na nieruchomości urządzeń służących do zasilania w energię elektryczną”. Brzmienie art. 2 pkt. 3 jest jednoznaczne – zasilanie Stacji bazowej zostanie zrealizowane przy wykorzystaniu urządzeń wydzierżawiającego, na co wydzierżawiający wyraża zgodę. Skoro stacja bazowa miała być zasilania przy wykorzystaniu urządzeń pozwanych, to nie ulega wątpliwości, że obowiązkiem pozwanych było zapewnienie dostarczania energii elektrycznej do swoich urządzeń, z których następnie korzystała strona powodowa. Potwierdzeniem tego jest postanowienie art. 2 pkt. 3 aneksu nr (...) z którego wynika, że wydzierżawiający udostępni dla (...) S.A. 15 kW mocy przyłączeniowej.

Tym samym skoro pozwane nie zapewniły zasilania stacji bazowej z wykorzystaniem swoich urządzeń, to niewątpliwie doszło do naruszenia umowy z winy pozwanych i pozwane zobowiązane były do naprawienia szkody stosownie do treści art. 471 k.c.

Wbrew stanowisku Sądu I instancji zmiany własnościowe dotyczące nieruchomości w T., gdzie znajdowała się (...) bazowe dla ważności umowy dzierżawy nie miały żadnego znaczenia. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że orzeczenie rozvodu spowodowało jedynie, że własność nieruchomości w T. ze wspólności ustawowej stała się własnością w częściach równych.

Również zbycie przez S. B. udziału we współwłasności nieruchomości nie miała znaczenia dla ważności umowy dzierżawy. Stosownie do treści art. 678 § 1 k.c. w zw. z art. 694 k.c. w razie zbycia rzeczy wdzierżawionej w czasie trwania dzierżawy nabywca wstępuje w stosunek dzierżawy na miejsce zbywcy.

Nie było zatem, jak podnosił Sąd Okręgowy, konieczności podejmowania przez stronę powodową działań mających na celu uregulowanie nowej sytuacji prawnej.

Inna rzeczą, że to po stronie pozwanej wobec zmian własnościowych ciążył obowiązek uregulowania nowej sytuacji wobec dostawców mediów, w tym wobec zakładu energetycznego, który dostarczał energię elektryczną. Na pewno żadne obowiązki z tego tytułu nie ciążyły na powodowej spółce.

Mimo błędnego uzasadnienia orzeczenie Sądu Okręgowego odpowiada prawy, gdyż w ocenie Sądu Apelacyjnego strona powodowa nie udowodniła wysokości szkody.

Szkodą powodowej spółki w niniejszej sprawie jest należność zapłacona za zasilanie awaryjne pomniejszona o należność, którą strona powodowa by zapłaciła z tytułu dostarczanej energii elektrycznej do Stacji bazowej za dochodzony okres czasu, tj. od stycznia 2009 r. do czerwca 2009 r.. Takiej kwoty strona powodowa nie wykazała. Co prawda na ostatniej rozprawie w dniu 9 stycznia 2013 r. pełnomocnik powódki ograniczył żądanie z tego tytułu z kwoty 113 204,81-, zł do kwoty 85 992,77-, zł, jednakże kwota ostatecznie dochodzona nie jest należnością, którą wskazano wyżej. Pełnomocnik powodowej spółki złożył do akt cztery kserokopie faktur wystawionych przez S. B. w dniu 30 maja 2008 r., 30 czerwca 2008 r., 15 lipca 2008 r. i 13 sierpnia 2008 r.. Po pierwsze z faktur tych nie wynika (poza fakturą z dnia 30 czerwca 2008 r.), aby dotyczyły one energii elektrycznej zużytej przez Stację bazową. Poza dopiskiem sporządzonym przez niewiadomą osobę, nic na to nie wskazuje. Gdyby jednak przyjąć, że złożone faktury dotyczą kosztów zużytej przez Stację bazową energii elektrycznej, to dotyczą one okresu od listopada 2007 r. do lipca 2008 r.. Nie jest to zatem okres, za który strona powodowa domaga się odszkodowania. Konieczne było bowiem wykazanie ile energii elektrycznej zostałyby zużyte za okres od stycznia 2009 r. do czerwca 2009 r. przez Stację bazową. Dowodem na to byłby dowód z opinii biegłego, który wyliczyłby ilość zużytej energii oraz ustalił wysokość należności, którą z tego tytułu (...) S.A. by zapłacił. Taki dowód nie został zgłoszony przez stronę powodową, co uzasadnia stanowisko, że strona powodowa nie wykazała wysokości szkody.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny uznając, że w ostateczności wyrok Sądu I instancji odpowiada prawu oddalił apelację strony powodowej na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.